

Abech se lébela,
rokávce bech bela
oblékla s taclama,
kordolko s portama.

Sokňo faldovanó,
čestě zmandlovanó
a fěrtošek nové,
tenké, kartonové.

Oblekla na nožke
červené pončoske,
střevečke s přaskama,
co mám s kaménkama.

Bela bech bez mála
na krk hovázala
svó galateryo
s panenkové Maryó.

Tak jak mladá panna
sóc vešperkovaná
v svoje česté šate
od hlave do pate.

Bela bech v kostele
ho matěčke melé
Pánbožka prosela,
takto se modlela:

Tatěčko nebeské,
o jak se Te hezké,
matěčko nebeská,
te se také hezká.

Ach moj melé Bože,
rač mě hož dat može,
však je mně ho třeba
jako kóska chleba.

Bolestná matěčko,
potěš mé srdečko
v mé velké bolesti,
však sem staró dosti.

Amen se zazpevám
pesničko zaverám:
Smeloy se, moj Bože,
a rač mě dat može.

1357.

Z Líšně.

Debech já vě - dě - la, co můj mi - lé dě - lá, po - sla - la

bech já mo do hr - neč - ka ze - lá, aj, do hr - neč - ka ze - lá.

Debech já věděla, co můj milé dělá,
poslala bech já mo [: do hrnečka zelá, aj!:]

Do hrnečka zelá na miso krajanců,
ja habe von mě vzal [: v nedělo do tanco, aj!:]